

Meditacions: Diumenge de la tercera setmana de Quaresma (Cicle A)

Reflexió per meditar el tercer diumenge de Quaresma. Els temes proposats són: travessar al costat de Déu els moments de prova; la set de Jesús; una necessitat de la samaritana.

POTSER PASSADA JA l'emoció per haver estat alliberat de l'esclavatge, el poble d'Israel, torturat per la set, comença a murmurar contra Moisès: «Per què ens has tret d'Egipte? ¿Per fer-nos morir de set, amb els nostres fills i el nostre bestiar?» (Ex 17, 3).

Malgrat haver estat testimonis de les meravelles de Déu, la seva presència es fa menys evident i, amb el pas del temps, els assalten dubtes: «El Senyor, ¿és o no és amb nosaltres?» (*Ex 17, 7*). Busquen proves sensibles que els confirmin en el seu camí, necessiten enfortir la seva fe. El Senyor llavors diu a Moisès que colpegi una roca, de la qual «brollarà aigua perquè el poble pugui beure» (*Ex 17, 6*).

En la vida de tota persona hi ha moments difícils. Ens agradaria que tot es desenvolupés sense imprevistos que alterin els nostres plans, però la realitat no és així. Com el poble d'Israel, podem travessar situacions en les quals ens sentim com si Déu s'hagués allunyat. Ens trobem llavors superats per obstacles externs o envaïts per una tristesa interior. Però ens pot omplir de consol saber que cap prova no és més gran que la força del Senyor. Per

molt forta que sigui la set de pau, de tranquil·litat o de seguretat, Déu no deixarà de vetllar per cadascun dels seus fills. «A vegades, quan tot ens surt al revés de com ens ho afiguràvem, ens ve espontàniament a la boca: Senyor, que se m'enfonsa tot, tot, tot...! Ha arribat l'hora de rectificar: jo, amb Vós, avançaré segur, perquè Vós sou la mateixa fortalesa: *quia tu es, Deus, fortitudo mea*»^[1].

Encara que no sigui gaire fàcil adonar-nos de com actua la providència, i menys enmig de la tribulació, Déu sempre obra en el nostre interior. «La desolació provoca una “sacsejada de l'ànima”»: quan un està trist és com si l'ànima se sacsegés; manté desperts, afavoreix la vigilància i la humilitat i ens protegeix del vent del caprici. Són condicions indispensables per al progrés en la vida, i, per tant, també en la vida espiritual»^[2]. Darrere de

cada prova s'amaga una cosa que el Senyor ens vol dir, de la mateixa manera que la set va permetre als israelites créixer en la seva confiança en Déu.

COM el poble d'Israel, Jesús també va experimentar la set. Després de posar rumb a Galilea, ha de passar per Samaria. Mentre els deixebles busquen aliments, el Senyor, «cansat de caminar» (*Jo 4, 6*), s'asseu en un pou. Una samaritana s'acosta a treure aigua i Ell li diu: «Dona'm aigua» (*Jo 4, 7*). Tot seguit comença una conversa que canvia la vida de la dona.

Jesús es trobava cansat i assedegat. Tanmateix, és interessant notar que en cap moment del relat s'esmenta que begui aigua. Quan els seus deixebles arriben amb el menjar, els

diu: «Jo, per menjar, tinc un aliment que vosaltres no coneixeu. (...) El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat i dur a terme la seva obra» (Jo 4, 32-34). Davant d'una persona necessitada, Déu no pot contenir la seva set, que és més gran que la física. Jesús només podia satisfer la fatiga i la fam anunciant el seu Evangeli a qui trobava i buscava pel camí. Al cap i a la fi, aquest era el motiu pel qual havia vingut a la terra. «Aquella set de Jesús no era set d'aigua, sinó de trobar una ànima endurida. Jesús tenia necessitat de trobar la samaritana per obrir-li el cor: li demana de beure per posar en evidència la set que hi havia en ella mateixa»^[3].

Sovint ens pot succeir com a Jesús. Després d'un exigent dia de feina estem fatigats i amb ganes d'un merescut descans. Però de tornada a casa ens trobem amb persones que també necessiten de nosaltres: un

cònjuge o un fill que mereixen tota la nostra atenció i cura, un germà que necessita la nostra ajuda, un amic que ens busca per parlar... En aquests moments potser es presenta el legítim desig de protegir bona part del nostre espai i temps personal. Tanmateix, l'*aigua* que ens sacia de debò és l'amor i el servei a les persones que ens envolten. Jesús ens dona així la verdadera alegria, aquella que és fruit de compartir la nostra vida amb els altres^[4].

EN AQUELL diàleg al pou, la samaritana va reconèixer en Jesús el Messies. Per això, així que ho va saber, «deixà la gerra i se'n va anar al poble a dir a la gent: Veniu a veure un home que m'ha dit tot el que he fet. No deu ser el Messies?» (Jo 4, 28-29). A continuació, l'evangelí ens explica que «molts dels samaritans

d'aquell poble van creure en ell per la paraula de la dona» (Jo 4, 39).

En cap moment llegim que Jesús exhortés la samaritana a anunciar la seva presència; no li va donar cap encàrrec explícit ni cap missió especial, com sí que faria amb altres persones, començant pels apòstols. Proclamar el que havia viscut va ser simplement una cosa que va brotar del cor d'aquella dona. Tenia la necessitat de comunicar a la seva gent la meravella que acabava de presenciar, la pau que dona saber que Déu la coneixia com ningú en aquest món i, per això mateix, li allargava la mà: «M'ha dit tot el que he fet» (Jo 4, 39). El panorama que Jesús li havia obert la va impulsar a sortir a l'encontre dels seus coneguts. «L'ideal de l'amor a Déu i als altres – va escriure el prelat de l'Opus Dei – ens porta a conrear l'amistat amb moltes persones: no fem apostolat, som apòstols! Així va l'«Església de

sortida», de la qual parla amb freqüència el Papa, que ens recorda la importància de la tendresa, de la magnanimitat, del contacte personal»^[5].

De totes maneres, no va ser la dona qui va canviar la resta de samaritans. El que ella va fer va ser portar Jesús a la seva gent. I ells, en conèixer el mestre de Galilea, li van demanar que es quedés més temps. «Per la paraula d'ell mateix encara molts més van creure, i deien a la dona: Ara ja no creiem pel que tu dius. Nosaltres mateixos l'hem sentit i sabem que aquest és realment el salvador del món» (Jo 4, 41-42).

Aquesta és la missió de l'apòstol: posar les persones davant de Jesús i passar ell mateix a un discret segon pla. I això és el que realitza també la nostra Mare: «A Jesús sempre s'hi va i s'hi torna per Maria»^[6].

[1] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 213.

[2] Francesc, Audiència, 16-XI-2022.

[3] Francesc, Àngelus, 23-III-2014.

[4] Cf. sant Josepmaria, *Forja*, n. 591.

[5] Mons. Fernando Ocáriz, Carta pastoral 14-II-2017, n. 9.

[6] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 495.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-tercer-diumenge-de-
quaresma-cicle-a/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-tercer-diumenge-de-quaresma-cicle-a/) (01/04/2026)